

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2129/2021
08.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужилаца АА из места ..., ..., ББ из ..., ... и ВВ из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Трасе Србија“ АД Ниш, чији је пуномоћник Ана Младеновић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3413/2020 од 14.04.2021. године, у седници одржаној 08.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3413/2020 од 14.04.2021. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3413/2020 од 14.04.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 849/18 од 23.09.2020. године у делу става првог, другог и четвртог изреке, тако што се одбијају, као неосновани захтеви тужилаца и то АА за исплату увећане зараде по основу минулог рада за период од 07.01.2015. године до 31.12.2017. године у појединачним месечним износима са законском затезном каматом, како је наведено у ставу првом изреке првостепене пресуде, ББ за исплату увећане зараде по основу минулог рада за период од 06.01.2015. године до 01.04.2018. године у појединачним месечним износима са законском затезном каматом како је наведено у ставу другом изреке првостепене пресуде и ВВ за исплату увећане зараде по основу минулог рада за период од 25.09.2015. године до 31.03.2018. године у појединачним месечним износима са законском затезном каматом како је наведено у ставу четвртом изреке првостепене пресуде.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци да туженом на име трошкова ревизијског поступка плате 12.000,00 динара, у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 849/18 од 23.09.2020. године, у ставу првом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА исплати накнаду, и то за прековремени рад за период од фебруара 2015. године закључно са децембром 2017. године, за остварене сате ноћног рада за период од 06.01.2015. године до 01.04.2018. године, за остварене сате рада на дане државног празника за период од јануара 2015.

године до 31.12.2017. године, као и за минули рад за период од 07.01.2015. године до 31.12.2017. године, по сваком основу у износима утврђеним у изреци са законском затезном каматом на сваки месечни износ од последњег дана у месецу за претходним месец до исплате. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцу ББ исплати накнаду за прековремени рад у периоду од 06.01.2015. године до 01.04.2018. године, за ноћни рад за исти период, за рад на дане државних празника у истом периоду, накнаду штете за некоришћени годишњег одмора за 2016. / 2017. годину, за минули рад за период од 06.01.2015. године до 01.04.2018. године и накнаду за теренски рад за период од 11.04.2015. године до 30.05.2018. године, по сваком основу у износима наведеним у изреци са законском затезном каматом на сваки месечни износ од доспелости до исплате. У ставу трећем изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца ББ за исплату накнаде за прековремени рад, рад у дане државног празника и минули рад за периоде и у износима означеним у изреци. У ставу четвртом изреке обавезан је тужени да тужиоцу ВВ на име накнаде за прековремени рад, ноћни рад и рад на дане државног празника исплати одређене новчане износе у изреци са законском затезном каматом, као и за минули рад, све за период од 25.09.2015. године до 31.03.2018. године, исплати износе утврђене у изреци са законском затезном каматом на сваки месечни износ наведеног периода од доспелости до исплате. У ставу петом изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 320.318,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3413/2020 од 14.04.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу који се односи на исплату накнаде за прековремени и минули рад.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, оспоравајући део који се односи на исплату увећане зараде по основу минулог рада.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог сматрајући да је потребно уједначавање судске праксе у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) у вези права запослених код туженог на исплату увећане зараде по основу минулог рада, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у радном односу код туженог на неодређено време, по основу уговора о раду од 07.01.2015. године и то тужилац АА на пословима возача, тужилац ББ на пословима руковоаца тешких грађевинских машина и тужилац ВВ на пословима машинисте. У периоду пре заснивања радног односа код туженог, тужиоци су били у радном односу код Предузећа за путеве „Врање“ са седиштем у Врању до 06.01.2015. године. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/2012 од 29.03.2012. године отворен је стечајни поступак над Предузећем за путеве „Врање“ са седиштем у Врању. У стечајном поступку наведено предузеће је продато туженом, према уговору о купопродаји од 23.12.2014. године. Чланом 8. уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје

правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године, када је уплаћена купопродајна цена, стечајни суд је решењем Ст 25/2012 обуставио стечајни поступак над стечајним дужником, због продаје стечајног дужника као правног лица и поступак наставио према стечајној маси, ради намирења стечајних поверилаца. Решењем Агенције за привредне регистре од 29.01.2015. године усвојена је регистрациона пријава промене података код Предузећа за путеве „Враће“ у стечају, са седиштем у Врању у погледу промене назива, правне форме, пословног имена, оснивачког акта, законских заступника, промене чланова, прокуре и основног капитала, тако што је брисано Предузеће за путеве „Враће“ у стечају са седиштем у Врању и уписано „TRACE PZP“ Враће ДОО Враће. Дана 02.08.2018. године извршена је статусна промена припајања привредних друштава „TRACE PZP“ Враће ДОО Враће и „TRACE PZP“ Ниш АД Ниш и промењен је назив привредног друштва у „TRACE SRBIJA“ АД Ниш.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су усвојили захтеве тужилаца на име увећане зараде по основу минулог рада, јер су сматрали да треба применити члан 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, бр. 3/15), јер ова норма тужиоцима даје већа права и у сагласности је са чланом 108. став 1. тачка 4. Закона о раду. Ово из разлога што је након продаје стечајног дужника дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац (тужени), али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, да следи да је остварен и континуитет у чланству у Удружењу „ПУТАР“ између ПЗП „Враће“ АД код кога су тужиоци били запослени и туженог, код кога су тужиоци засновали радни однос, те да са ових разлога тужиоцима припада право на увећану зараду по основу минулог рада.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је становиште нижестепених судова засновано на погрешној примени материјалног права.

Чланом 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“, бр. 104/09 и 99/11), прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Чланом 132. став 1. истог закона прописано је да по доношења решењу о банкрутству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Чланом 135. истог закона, прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник, као правно лице уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. став 2. тог закона, док је чланом 136. став 1. истог закона прописано да после продаје стечајног дужника, као првог лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

Када се имају у виду напред цитиране одредбе Закона о стечају, то се супротно закључку нижестепених судова, у овом случају не примењује члан 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду, већ се примењују одредбе Закона о стечају, с обзиром на то да је последица продаје стечајног дужника, као правног лица, та да правно лице које је

купац није правни следбеник стечајног дужника, што је утврђено и уговором о продаји од 23.12.2014. године (члан 8.). Стога и по оцени ревизијског суда тужиоци не могу да заснивају свој захтев на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора јер је стечајни дужник код кога су тужиоци били у радном односу продат као правно лице у стечају. Из ових разлога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином не постоји континуитет у погледу обавезе исплате увећане зараде по основу минулог рада.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Полазећи од успеха у поступку по ревизији и захтева туженог, тужиоци су обавезани да туженом накнаде трошкове ревизијског поступка и то за састав ревизије од стране адвоката у износу од 12.000,00 динара, сагласно члану 153., 154. и 163. ЗПП и Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић